

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/109/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8217200330
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8217200330.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a JUDr. Antónie Kandravej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1./ G. G., U.. XX.XX.XXXX, R. K. E. XXXX/XX, XXX XX R., 2./ O. G., U.. XX.XX.XXXX, R. K. E. XXXX/XX, XXX XX R., o zaplatenie 7.847,40 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 7Csp/20/2017-116 zo dňa 15.05.2019 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovaným nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bardejov (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol:
„I. Žalobu zamietá.

II. Stranám sporu nepriznáva nárok na náhradu trov konania.

Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 39, § 53 ods. 9, § 497, § 565 § 525 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „zákon o bankách“).

V odôvodnení uviedol, že zo Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXX uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcu (Slovenská sporiteľňa, a.s.) a žalovanými 1./ a 2./ zo dňa 19.01.2011 zistil, že jej predmetom bolo poskytnutie peňažných prostriedkov žalovaným 1./ a 2./ v sume 5.999,00 eur, ktorý sa zaviazali poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť v 119 splátkach od prvého čerpania úveru do 31.01.2011 po 37,43 eura k poslednému dňu v mesiaci a od 27.02.2011 vo výške 104,07 eura mesačne k 27. dňu v mesiaci so splatnosťou prvej splátky 27.02.2011 a konečnou splatnosťou úveru dňa 27.12.2014.

Z výzvy postupcu zo dňa 09.09.2015 je zrejmé, že Slovenská sporiteľňa, a.s. oznámila žalovaným, že splácanie pohľadávky je v omeškaní ku dňu 08.09.2015 vo výške 2.752,73 eura a vyzvala žalovaných dlžnú sumu uhradiť najneskôr do 15 dní od doručenia tejto výzvy.

Z listu žalobcu zo dňa 30.09.2015 je zrejmé, že žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 29.09.2015 a vyzval žalovaných k úhrade dlžnej sumy celkom 7.768,26 eura. Zo Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1237/2015/CE medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalobcom zistil, že postupca dňa 23.10.2015 postúpil na žalobcu pohľadávku voči obom žalovaným.

Z oznámenia o postúpení pohľadávky je zrejmé, že postupca oznámil žalovaným postúpenie pohľadávky na žalobcu dňa 23.10.2015.

Pokusom o zmier právneho zástupcu žalobcu zo dňa 24.11.2016 žalobca vyzval žalovaných k úhrade dlžnej sumy celkom 7.848,66 eura najneskôr do 27.11.2016.

Právny vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými posúdil ako vzťah spotrebiteľský. Uviedol, že žalobca nepreukázal, že sa platne stal veriteľom uplatnenej pohľadávky voči žalovaným a

teda nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu. Žalobca ani na výzvu súdu nepredložil písomnú výzvu banky adresovanú žalovaným na splnenie dlhu, ktorá musí predchádzať postúpeniu aspoň 90 dní, a ktorá je základným predpokladom na postúpenie pohľadávky. Nerešpektovanie právnej úpravy upravujúcej postúpenie bankových pohľadávok podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách potom má za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP.

2. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal nesprávne právne posúdenie veci a neprávne skutkové zistenia. Ustanovenie bodu 19.16 Všeobecných obchodných podmienok nie je v rozpore so zákonnými ustanoveniami, keďže samotný zákon o bankách umožňuje zmluvným stranám upraviť si vzájomné vzťahy odchyľne od ustanovení zákona, pričom predmetné ustanovenie obchodných podmienok je v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Bol toho názoru, že boli splnené náležitosti v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože k ukončeniu zmluvného vzťahu došlo podaním zo dňa 30.09.2015 a k vyhláseniu predčasnej splatnosti došlo dňa 29.09.2015. Žalovaný bol ku dňu postúpenia pohľadávky viac než 90 dní nepretržite v omeškaní s úhradou dlžnej sumy, a to aj napriek doručeniu výzvy na úhradu, nakoľko poslednú úhradu vykonal dňa 16.10.2013. Z predmetného ust. nevyplýva, že 90 dňová lehota musí plynúť od doručenia výzvy a výzva na úhradu dlžnej sumy bola doručená dňa 09.09.2015. Ďalej bol toho názoru, že súd prvej inštancie bol povinný v zmysle sut. § 151 ods. 1 CSP vychádzať z nesporných skutkových tvrdení žalobcu. Žalovaní existenciu a doručenie výzvy nepopreli. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že vyhovie žalobe resp. aby rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaní 1./ a 2./ sa k doručenému odvolaniu písomne nevyjadrili.

4. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP v spojení s § 470 ods. 1 a 2 CSP, bez nariadenia pojednávania, pričom dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Podľa § 53 ods. 9 (s účinnosťou k 30.06.2009 označený ako ods. 8) Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. Podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

5. Aktívnu vecnou legitímáciu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - navrhovateľovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane navrhovateľa), alebo pasívnej (existencia tvrdennej povinnosti na strane odporcu) je

imanentnou súčasťou súdneho konania (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009).

Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie.

Sprísnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky môže byť považované za zákonný predpoklad z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie vždy je zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky, ktorá kontrola je osobitne dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu.

Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Predpoklady musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove vo veci 6Co 119/2013, 19Co 194/2015, 4Co 145/2014, Okresného súdu Trenčín vo veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. sp. zn. 11C 233/2014, Okresného súdu Banská Bystrica vo veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. sp. zn. 12C 152/2014, Okresný súd Galanta vo veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. sp. zn. 15C 33/2014, Okresný súd Svidník vo veci 5C 430/2013).

Ustanovením § 92 ods.8 zákona o bankách sa sledovalo sprísnenie postúpenia cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu. Zákonné podmienky akými sú napr. postúpenie iba splatnej pohľadávky, písomná výzva, 90 dňová lehota nepodporuje záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola ochrana bankového tajomstva.

Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu (nerozhodno či obsahu úkonu alebo len jeho účelu) so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, podľa názoru dovolacieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O. z.) (rozsudok NS SR vo veci 7 Cdo 26/2017 zo dňa 28.03.2018).

Dovolací súd preto konštatuje, že v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Dovolací súd preto uzatvára, že následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 OZ alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť postupnej zmluvy pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia, musí prihliadnuť súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť (rozsudok NS SR sp. zn. 1 Cdo 147/2017 zo dňa 24.04.2018).

Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu (§ 39 Občianskeho zákonníka). Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka.

Ust. § 89 ods. 1 ani iné ustanovenie zákona o bankách účinné v čase uzavretia zmluvy, z ktorej žalobca odvodzuje vznik nároku uplatneného žalobou neumožňovalo banke a jej klientovi upraviť si práva a povinnosti z obchodov odchylné od tohto zákona alebo osobitného predpisu. Keďže znenie bodu 19.16 VOP umožňuje postúpenie bankovej pohľadávky bez splnenia podmienok stanovených v § 92 ods. 8 zákona o bankách, je v rozpore so zákonom. Odvolací súd má za to, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách je kogentným ustanovením a dohodou zmluvných strán sa od neho nemožno odchýliť. Kogentným ustanovením je tiež ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Z predloženej zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 19.01.2011 vyplýva, že konečná splatnosť úveru mala nastať až poslednou splátkou splatnou dňa 27.12.2020, teda splatnou v celom rozsahu mohla byť v čase postúpenia pohľadávky iba z dôvodu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Podmienky na vyhlásenie predčasnej splatnosti spotrebiteľskej zmluvy sú upravené v citovanom ust. § 53 ods. 9 OZ, ktorý pred zosplatením úveru vyžaduje výzvu veriteľa adresovanú a doručovanú dlžníkovi s

upozornením na aktuálny dlh a možnosť požadovať zaplatenie celého zvyšku dlhu naraz z dôvodu neplnenia si povinnosti dlžníka.

Z listu právneho predchodcu žalobcu zo dňa 30.09.2015 vyplýva, že veriteľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť dlhu (teda realizoval svoje právo v zmysle § 565 na zosplatenie dlhu už k 29.09.2015. Z obsahu spisu nevyplýva, že právny predchodca žalobcu si splnil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, teda že minimálne 15 dní pred realizovaním práva na zosplatenie upozornil spotrebiteľa - žalovaného na využitie práva dlh zosplatiť. S argumentmi žalobcu ohľadne posudzovania upozornenia spotrebiteľa na možnosť zosplatenia v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nemožno súhlasiť. Účelom ust. § 53 ods. 9 je informovať spotrebiteľa v dostatočnom predstihu o skutočnosti, že veriteľ hodlá využiť svoje oprávnenie na zosplatenie dlhu. Zosplatením dlhu spotrebiteľ stráca výhodu, ktorou je možnosť úhrady dlhu v splátkach. Cieľom ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je umožniť spotrebiteľovi zvrátiť situáciu, svoj omeškaný dlh vyrovnať a predísť tým strate výhody splátok. Nie je preto možné za splnenie povinnosti podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka považovať oznámenie právneho predchodcu zo dňa 30.09.2015, ktorým už vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru.

Žalobca síce predložil výzvu zo dňa 09.09.2015, absentuje však doklad preukazujúci jej doručenie žalovaným 1/ a 2/. Navyiac táto výzva nespĺňa predpoklady uvedené v ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pretože danou výzvou veriteľ len upozorňuje dlžníka na omeškanie s plnením dlhu s upozornením, že neuhradením dlhu v určenej lehote veriteľ pristúpi k zvereniu vymáhania pohľadávky tretej osobe. Obsahom výzvy nie je upozornenie na realizáciu oprávnenia veriteľa v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka.

Súd prvej inštancie považoval za relevantný dôkaz o existencii splnenia podmienok zosplatenia dlhu podľa § 565, § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorý mohol vykonať aj bez návrhu. Uvedený postup súdu je v súlade s ust. § 295 CSP (Súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.) a zásadami, na ktorých spočíva konanie s tzv. slabšou stranou. Posúdenie splnenia podmienok podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zákona o bankách je nevyhnutné pre vyhodnotenie právneho úkonu postúpenia z hľadiska jeho platnosti resp. absolútnej neplatnosti, čo má priamy vplyv na posúdenie aktívnej legitímácie žalobcu, a teda výsledok samotného sporu. Za stavu, kedy súd v spotrebiteľskom súdnom spore trvá na dôkaze, pričom dodávateľ, resp. jeho právny nástupca nepreukáže existenciu ním tvrdenej skutočnosti, ktorá má byť dokazovaním preukázaná, ust. § 151 ods. 1 CSP o nespornosti nepopretých skutkových tvrdení sa neuplatní.

Keďže v konaní nebolo preukázané splnenie predpokladov pre zosplatenie dlhu v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, nemožno dospieť k záveru, že postupovaná pohľadávka bola v čase postúpenia (23.10.2015) splatná v celom rozsahu. Konečná splatnosť bola v zmluve o úver určená na 27.12.2020, teda až po postúpení pohľadávky, banka preto nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. Vzhľadom na to, že úkon zosplatenia je pre nesúlad s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka neplatný, v súlade so zásadou, že nikto nemôže na iného previesť viac práv než má je zmluva o postúpení pohľadávok z 23.10.2015 neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Žalobcovi preto v spore chýba aktívna vecná legitímácia. V čase postúpenia teda postupovaná pohľadávka nebola v celosti splatná, čo je v rozpore s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Postúpenie pohľadávky preto nie je možné považovať za platné s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka. Postúpenie nesplatnej pohľadávky banky by malo za následok neprípustný vstup nového subjektu do živého právneho vzťahu s bankou, ktorý je spravovaný osobitným právnym predpisom, a to zákonom o bankách, a to napriek tomu, že takýto subjekt nemá štatút banky.

S ohľadom na vyššie uvedené odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nie je nositeľom práva, ktoré bolo predmetom postúpenia a žalobcom uplatnené v tomto konaní, preto mu nie je možné toto právo priznať.

Za daného stavu odvolací súd rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

6. Vo vzťahu k výroku o trovách prvoinštančného konania odvolací súd uvádza, že správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny súvisiaci výrok o trovách konania. Žalobca bol v prvoinštančnom konaní neúspešný v plnom rozsahu, a preto mu nevzniklo právo na náhradu trov konania.

7. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 CSP. Žalobcovi ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Žalovaní boli v odvolacom konaní úspešní, no v priebehu odvolacieho konania im žiadne preukázateľné trovy nevznikli. Z tohto dôvodu žalovaným nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

8. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.